

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. - 17.

V Žatci dne 2. května 1947.

Cena 2 Kčs

I. máj

Vesničko moje na Volyni

Radostným vzruchem práce a slibnou předtuchou jejích výsledků ožily lány našich českých polí v celém pohraničí. Pracovní tempo se zrychluje, život se rozproudil, čas nečeká. Dohání se, co bylo zmeškáno, zvyšují se výkony, plní se dvouletý plán. Poctivá snaha bude úspěšná.

Prožíváme po druhém svobodném 1. máj ve vlasti. Letošní je radostnější nežli minulý. A každý příští bude ještě radostnější.

1. máj je svátkem práce. Pro nás volyňské Čechy, kteří jsme své postavení v cizím prostředí, uznání a obdiv získali jen a jen houževnatou, tvrdou, každodenní a nepřetržitou prací, bude vždy podnětem k novým činům a pracovnímu hrdinství.

1. máj nebyl vždy jen svátkem práce. Pamatujeme dobře doby, kdy se nesměl slavit. Tehdy byl vyjádřením odporu pracujících proti hodnocení práce jako trestu a ne zásluhy.

Nikde se neslaví 1. máj tak velkolepě jako v SSSR. A nikde se také necítí dobrá, poctivá práce jako v kraji sovětů. „Hrdina práce“ je nejčestnější titul, jakého se pracujícím člověku v SSSR dostane.

Jsme lidé práce. V ní jsme vyrostli a s ní srostli. Máme ji vášnivě rádi. Pro nás je práce štěstím. A máme jen upřímné přání, aby se i naši práci dostalo uznání, které jí náleží. Věříme, že rámci plnění dvouletého plánu dokážeme, že náš dlouholetý pobyt v cizině nám umožnil získání zkušeností, které plně uplatníme, že i zde doma se projeví, co umíme.

Letošní 1. máj je pro naši volyňskou větev historickým datem. Přijedou poslední transporty s našimi drahými z Volyně. Loučíme se dnes s krajem, který byl tak dlouho naším domovem. S krajem, se kterým nás bude stále pojít tolik nejrůznějších vzpomínek, nezapomenutelných dojmů a zážitků. Loučíme se s Volyní a jejím dobrým lidem ukrajinským i ruským, kterému jsme zanechali po sobě památku ve formě výsledků našeho snažení. Pojem Čech bude mít na Volyni i po celé Ukrajině ten nejlepší zvuk a bude synonymem kulturní vyspělosti, blahobytu a úspěšné práce.

Jest si jen přát, aby jméno volyňského Čecha bylo v našem pohraničí tím, čím bylo na Volyni.

J. Záhorský

Vesničko moje na Volyni, tak tichá, skromná ve své kráse, když sady tvoje stříbří jíní, i máj když z květů usmívá se.

Vzpomínka útechou mně byla — když sám jsem zůstal v cizí zemi — na tebe, vesničko má milá, nejdraží visko mezi všemi!

I dnes, když domov svůj jsem našel po letech bouří, trmácení, na Volyně vracejí se zase tak často vzpomínky mé v snění...

Zda ještě bílé domky svítí skrz zeleň zahrad? Nad potokem zda rozkvétá na lukách kvítí s příchodem vesny každým rokem?

Vlast česká domovem nám bude za širé lány Ukrajiny, mně vzpomínka však navždy zbudě na tebe, visko na Volyni.

Zda zlatý lán pšeničných polí objímá, jako kdysi, tebe, zda stejně krásné, nad topoly, se klene ukrajinské nebe?...

Tvůj obraz tolik blízký, známý, mi zmizel v nedozírné dálno a často, věř mi, připadá mi, že tomu je už dávno, dávno,

kdy naposledy tiché „sbohem“ jsem šeptal chvějícíma rtoma a sám šel světem se svým bolem, své štěstí s tebou nechal doma...

Dnes v nový domov, ve vlast starou když vracíme se, tvoje děti, poslední pozdrav nad dálavou k tobě, vesničko moje leti.

Tábory volyňských Čechů

Václav Plaček, úř. IX. odb. min. zemědělství

V posledním týdnu jsem měl možnost shlédnouti tábory volyňských Čechů mimo žatecké, Beroun, Třeboňskou, Jesenici, Most, Dolní Jiřetín, Rychnov n. K., Jablonec n. N., Rýnovice.

Celkový dojem je mnohem lepší, než jsem si představoval. Tábory všude byly čisté a pohodlné. Organizace výborná. Zástupci, t. j. úředníci patřičných osídlovacích interesentů jsou na místě přímo v táborech. V některých táborech vznikla nedorozumění mezi příjíždějícími volyň. Čechy, která bohuďák za spolupráce Svazu volyňských Čechů jsou zlikvidována. Transporty totiž měly na vozech původně napsáno místo určeni Žatec a tak se stalo, že se na místo v Žatci vykládali v Berouně z pochopitelných důvodů. Velitelství hlavního shromažďovacího střediska vol. Čechů Žatec totiž sleduje každý

transport již na trati, na Moravě z Hranic do České Třebové a podle možnosti buď vlakovou soupravou vpustí do Žatce, jestliže má dostatek volného místa v táboře. Ale jestliže je tábor Žatec zaplněn, použije některého z přidělených táborů vojenskou správou. Že to jsou tábory na mnohých místech ohrazené ostnatým drátem, je pochopitelné, protože byly zřízeny pro reemigranty všech druhů, bez rozdílu a samozřejmě v první řadě sloužily pro odsuny Němců. Ostatně takovýchto táborů uvidíme spoustu všude tam, kde byla válka. A naši zahraniční vojáci, ať z SSSR, nebo z Afriky, či ze západní armády, tak žili většinu svého života v naší zahraniční armádě, v táborech ohrazených dráty. Tam žili vojáci všech armád a také lidé civilní evakuovaní.

Proto bylo zbytečné pohoršení na-

Důvěra československého lidu a splněné přání návratu do vlasti k letoš-

nímu prvnímu máji nás k tomu zavazují. Jar. Chudoba.

šich volyňských Čechů z některých transportů a jejich odpor k ubytování v těchto táborech nebyl na místě. Ostatně dnes každý z nich vidí, že tam je dokonale o jeho pohodlí postaráno a vyskytuje se další neblahý zjev toho, že se jim z těch táborů ani nechce. Ta chvíle společného utrpení, transportování je sblížila a často cizí lidé se náhle seznámili, cestovali společně, za krátko na sebe navykli a dnes se jim těžko loučí, neboť každý by si přál takovou pořádnou společnou pospolitost žít i další svůj život. Vypomáhat jeden druhému, poznání, že když člověk člověku slouží, že je stále na světě více dobra nežli zla, mezi lidmi toto poznání stmeluje lidi dohromady, což se nám zde jasně projevuje u našich volyňských Čechů, kteří se vrací do své staré vlasti. Je zajímavé, že na příklad v Rýnovickém táboře jsem našel lidi ubytované u jedné místnosti s dobytím ve stáji, která byla pěkná a prostorná. Tábor je tam dobře vybaven. Jsou tam sprchy s teplou vodou, krásné světnice s čistými lůžky a tábor leží v nádherné kraji-

ně, že by mohl klidně sloužit za sanatorium. A přece títo lidé spí na svých věcech, u svého dobytka a jsou spokojeni. Mužové byli na cestách, vybrai si usedlosti a právě se vrátili s nadšením, sdělovali mi, že si již vybrali a zítra jedou na místo do svých nových domovů. A víte kam? Až na Tachovsko u Mariánských Lázní. Přesto, že tábor má přidělených deset okresů k osídlování, přesto, že úředníci vysvětlovali, nabízeli, ujišťovali o lehčích možnostech kratšího odtransportování, nic nepomohlo, tam na Tachovsku si našli své známé a tam se osídlí. Jak zajímavá je volnost a svoboda lidí a jak málo pomáhá třeba dobrá vůle, ale od cizích lidí. Lidé jsou prostě nevyzpytatelní, jestliže náhle pocítí kouzlo volnosti a svobody, jakou každému dává s plnou náručí stará vlast, dělají velmi často hlouposti, aniž si to uvědomují.

Jiný poznatek. Těžko osídluje nádherné dvory. Na takový velkostatek, určený pro volyňské Čechy, nemůžeme často sehnat ani ty tři rodiny. Pravda, na některé dvory je

třeba pět až deset rodin i více, neboť to vše závisí na počtu ha. Když je někde dostatek půdy, třeba sto padesát ha, počítá se s dvanácti rodinami, které si mezi sebou rozdělí tento majetek. Někde zase zbývá už jenom třicet až padesát ha, takže stačí pro tři rodiny i budovy k rozdělení. A přece na tuto akci nemůžeme získati dost zájemců z volyňských Čechů. Tak se asi volyňští Češi dozíví toho, že tyto krásné majetky budou zabíratí další reemigranti — třeba z Jugoslavie, až skončí reemigrace Čechů z Volyně a potom si bude mnohý dělat zbytečné výčitky. Není přece myslitelné, aby výhody, které mají volyňští Češi dnes, se táhly do nekonečna. Mnoho volyňských Čechů, hlavně ze středisku žateckém, čeká již celé týdny, vybírá a nemůže se rozhodnouti, ačkoliv v nedaleké obci mnohý dvůr je volný a čeká na plně ruce nových majitelů a naše zemědělské úsilí potřebuje právě dnes každou pracovní ruku. Radím Vám. Neváhejte a chopte se dané příležitosti, pokud je čas!

Odsouzenihodný případ v Hevlině

Sobecký postup proti volyňským Čechům

Před osmdesáti lety odešly na Volyn rodiny českých krajanů. Osídlily a budovaly tu kraj, který se stal jejich novým domovem. Volyňští Čechové zůstali věrní národu řečí i duchem a jejich potomci s radostí uvítali možnost, která se jim naskytla, vrátit se do země svých předků. Několik set Čechů z Volyně se přistěhovalo také na Znojensko. Byli přijati s radostí jako poctiví lidé a dobří hospodáři, kteří mají tvořit cenný přínos naší osídlovací politice. V tomto uvítání došlo však k výjimkám, které nevrhají dobré světlo na pohraničí. Tak třeba v Hevlině před příchodem volyňských Čechů tamější lidé spěšně provedli nezákonné a nepřístupné změny v držbě pozemků. V některých usedlostech, vyhraze-

ných volyňským Čechům, bylo vytrháno i elektrické osvětlení, krmivo pro dobytek odvezeno nebo prodáno a dokonce někteří funkcionáři MNV si vyměnili svůj horší dobytek za dobytek lepší, který byl připraven pro volyňské Čechy. Správci, kteří dosud drželi usedlosti, odmítají seznámit volyňské Čechy s pozemky, které k usedlostem náležejí a dávají jim klamně informace. Volyňským jsou přidělována pole méně hodnotná a na podzim neobdělána. Naproti tomu někteří dosavadní usedlíci v Hevlině si neoprávněně přivlastňují pole řádně obdělána a odcházející národní správci si dávají za tato přenechaná pole zaplatit.

To všechno zavinilo chaos. Dnes ani MNV, ani místní rolnické komise

nevědí, co komu patří. Takové jednání nutno ovšem co nejrozhodněji odsoudit. Volyňským Čechům se musí vyjit vstříc a poskytnout všestranná pomoc. Nemají dostatek finančních prostředků, protože jejich finanční hotovost nebyla dosud převedena z ruské měny na naši. Každá rodina měla obdržet při příchodu do republiky zálohu ve výši 3000 Kčs na osobu. Tuto zálohu obdrželi teprve, když přišli do přidělených obcí. Příslušná ministerstva, která se měla postarat o jejich řádné usídlení a zabezpečení, akci řádně nepřipravila. Nemohou dnes nakoupit ani krmivo, osivo, ani hospodářské potřeby. Navíc musí překonávat obtíže, které jim způsobují někteří nesvědomití lidé z českých řad. J. Pejshor, Zn.

Jak se ještě dnes vychází na MNV vstříc volyňským Čechům

Na komisi ministerstva zemědělství pro osídlení reemigrantů ve shromážděvacím středisku v Třemošné se dostavil dne 15. dubna t. r. volyňský Čech p. Eužen Volný a hlásil následující:

Dostavil se do obce Dlouhá Ves, okr. Sušice, kde chtěl být osídlen, jelikož v dané obci i v okolí jsou osídlení jeho příbuzní z Volyně a v této obci jsou ještě rodinné domky, o které se možno ještě ucházeti. Na místní správní komisi v Dlouhé Vsi bylo jmenovanému řečeno, ba dokonce i písemně potvrzeno, že není možno jmenovanému žádný domek přidělit, jelikož tyto rodinné domky jsou prý již MNV přiděleny roku 1946 místním uchazečům. V uvedených

domcích bydlí dosud ještě Němci. Aby tyto domky nebyly přiděleny volyňským Čechům, napsal dokonce předseda MNV v Dlouhé Vsi, že uvedení Němci jsou antifašisty a že jsou specialisty, což podle výpovědi pana Volného se nezakládá na pravdě.

Takto vychází místní národní výbor v Dlouhé Vsi vstříc volyňským Čechům. K tomuto podotýkáme, že pan Eužen Volný jest zahraničním vojákem z řad RA, který byl v činné službě od roku 1936 až do roku 1946. Prožil veškeré boje jako letec v hodnosti staršiny. Jeho tři vlastní bratři padli jako vojáci na frontě, v bojích za socialistickou vlast, věrní vojenské přísaze.

Krajané z Volyně!

Ústřední sociální pojišťovna v Praze-Smíchov čp. 1292 vyzývá všechny krajanů, kteří v SSSR pobírali důchod ze sociálního pojištění, ať invalidní, starobní, vdovský neb sirotčí, aby se u ní přihlásili se svými nároky. Je nutno předložit doklady o tom, že důchod pobírali (dovidku, osvědčení a pod.). Upozorňujeme, že toto se týká pouze pensí přiznaných z pracovního poměru.

Invalidé z války, vdova a sirotci po padlých vojinech hlásí své nároky prostřednictvím Svazu Čechů z Volyně u Státního úřadu pro válečné poškození v Praze Karlíně bydlí-li v Čechách, aneb u téhož úřadu v Brně, bydlí-li na Moravě.

Volyňští v odboji a budování

Výstava - Žatec 4.-11. V. 1947

Výzva. Od 4. do 15. května koná se v Žatci v nových místnostech Věrné stráže výstava „Volyňští v odboji a budování“. Vyzýváme dodatečně všechny kraiany, kteří mají v úschově volyňské kroniky, prapory a vše, co se vztahuje k životu naší

větvě na Volyni, aby tyto během výstavy dopravili do Žatce, aby mohli býti dodatečně zařazeny do výstavy. Věci odevzdejte přímo na výstavě neb v administraci Věrné stráže, Žatec, Nádražní schody 199. Případně pošlete poštou.

„Hlas revoluce“:

Práva účastníků boje za národní osvobození

Zákon o příslušnících československé armády v zahraničí a některých jiných účastnících národního odboje

Po dlouhém a obtížném jednání byl dne 19. prosince 1946 v parlamentě odhlasován zákon o příslušnících československé armády v zahraničí a některých jiných účastnících národního odboje, uveřejněný ve Sbírce zákonů a nařízení ze dne 31. prosince 1946, pod čís. 255. Historie tohoto zákona je celkem známa. Hned po příchodu do osvobozené republiky bylo zahraničním vojákům slíbeno všemi příslušnými činiteli, že nezůstanou zapomenuti. Trvalo ovšem rok, nežli vyšel zákon 136/46 o umístění a jiném zaopatření účastníků národního boje za osvobození. Nový zákon čís. 255/46 pak tento předešlý nahrazuje.

Jak již z názvu tohoto zákona je patrné, jde hlavně o zákon o příslušnících zahraniční armády. Teprve v průběhu projednávání byli do tohoto zákona pojata také ostatní účastníci domácího i zahraničního odboje a političtí vězňové. Není jisté úmyslem žádného ze zahraničních vojáků distancovat se od svých bratrů, kteří tak či onak rovněž přispěli k osvobození své vlasti. Bylo by to ovšem krajně neupřímné, nevyjádřiti jisté zklamání nad touto zákonnou úpravou. Nevýhody z ní plynoucí projevovaly se již v průběhu parlamentních jednání, protože, zatím co zahraničních vojáků je celkem málo, s ostatními účastníky národního odboje za osvobození vzrostli na velmi početnou obec. Prosazovali určité výhody pro tak rozsáhlou skupinu lidí se pak ukázalo býti dosti obtížné. Dalším nedostatkem obou zákonů je skutečnost, že přicházejí pozdě. Kdybychom byli měli pevná zákonná ustanovení tohoto rázu alespoň před rokem, nebylo by asi došlo k tak mnohé osobní tragedii mezi zahraničními vojáky. Není totiž sporu o tom, že největším kamenem úrazu se stalo umístění demobilizovaných zahraničních vojáků. Zdálo se samozřejmým, že tyto osvědčení a spolehliví synové svého národa, prošlí polovicí světa, znalí několika cizích řečí, se stanou kádrem, z něhož budou vybiráni národní správce pro naše pohraničí. Jaké však zklamání. Nechápali jsme, že nestačí slušně přijít, vyložit svůj případ a dovolat se tak svého

práva. Nebudeme rekrimovat. Teprve snad případ znojemský a jiné vyburcovaly veřejné mínění. Faktem však zůstane, že uspišením zákonné úpravy se mohla ušetřiti různá utrpení a pokoření a zabrániti do nebe volajícím křivdám. Nebylo by však spravedlivé, nechati bez povšimnutí, že byly mnohé centrální úřady a orgány lidové samosprávy, které svoji povinnost viděly jasně a snažily se pomoci, kde se dalo. Budiž jim za to dík.

Než problém zahraničních vojáků není pouze v umístování demobilizovaných. Aktivní vojáci, kteří strávili 6 let na nejrůznějších bojištích a vrátili se s velikými válečnými zkušenostmi, jistě nemohou zůstatí podřízenými svým kolegům, kteří z toho či onoho důvodu nebyli tak šťastni a byli nuceni strávit 6 válečných let v jiném povolání.

I jiní veřejní zaměstnanci zaslouží, aby jejich služba byla spravedlivě zhodnocena. Nejde ani tak o jejich odměnu. Zavedli jsme však nový revoluční a socialistický řád. Kdo má býti jeho lepším strážcem a vykonavatelem než ti, kteří svou krev a utrpením se přičinili nejvíce o jeho uskutečnění?

Zákon sám obsahuje nejdůležitější ustanovení v prvních čtyřech paragrafech, dále pak v § 15. a 16. § 1 definuje pojem účastníka boje za osvobození, kterým je ten, kdo:

- a) byl v roce 1939—1945 příslušníkem zahraniční armády,
- b) byl příslušníkem spojenecké armády,
- c) byl příslušníkem první československé armády na Slovensku,
- d) byl československým partyzánem,
- e) byl činným v domácím či zahraničním odboji nebo byl účastníkem Slovenského národního povstání,
- f) byl politickým vězňem,
- g) účastnil se povstání v květnu 1945, přičemž padl nebo byl těžce raněn nebo utrpěl těžkou poruchu na zdraví,
- h) byl československým dobrovolníkem ve Španělsku r. 1936—1939.

Na roven těmto osobám jsou postaveni příslušníci stráže obrany státu pokud v této službě nebo v souvislosti s ní utrpěli újmu na životě, osobní svobodě nebo zdraví.

Vechny tyto kategorie mají ještě určité kvalifikační výhrady, tak aby se výhod zákona nedostalo nehodným.

Odst. 3 tohoto paragrafu pak vylučuje některé osoby provinivší se proti národu a státu z dobrodiní tohoto zákona, i když by jinak ho byli účastní.

§ 2 pak definuje zcela přesně, kdo je některou z osob výtčených v § 1, vypočítává činnosti a časová omezení pro získání této kvalifikace.

§ 3 uvádí, která místa resp. kterých institucí jsou vyhrazena osobám, na něž se tento zákon vztahuje. Jsou to místa ve službě:

1. státní a územní samosprávy (MNV, ONV, ZNV a všech ostatních veřejnoprávních korporací a nadací),

2. ústavů, podniků, fondů a zařízení, které náležejí subjektům uvedeným ad 1. nebo jsou jimi spravovány,

3. všech národních podniků (průmysl, výživa, banky a pojišťovny),

4. podniků, u nichž jsou subjekty uvedené pod 1. převážnou měrou podílíky, nebo jsou jimi zaručeny, nebo jsou odvislé na veřejných subvencích a výhodách.

Vyhrazeným místem pro osoby v tomto zákoně výtčené jest každé liché místo, t. j. 1., 3., 5., atd., které se uvolní po počátku účinnosti tohoto zákona. Podle ustanovení § 24 nabyt tento zákon účinnosti dnem 18. VI. 1946.

Osídlení volyňských Čechů Výběr usedlosti

Pan ministr zemědělství rozhodl, že veškeré uvolňované usedlosti je třeba rezervovati až do úplného osídlení volyňských Čechů, a že do té doby nebudou zásadně osidlováni ani jiní přednostní uchazeči, ani ostatní reemigranti. Přesto není však v současné době dostatek volných usedlostí a je proto nutno osidlovati i uchazeče s přednostními nároky na usedlostech méně vhodných. U takto osídlených uchazečů s přednostními nároky, kteří se osvědčí, povolí ministerstvo zemědělství v odůvodněných případech později, až se usedlosti uvolní, přesídlení na usedlosti vhodnější.

Vzhledem k nedostatku usedlosti je proto nutno požadovati, aby uchazeči bez závažných důvodů neodmítali osídlení v okresech a na usedlostech, které jim zcela nevyhovují, a to ani uchazeči s přednostními nároky, neboť ministerstvo zemědělství by musilo předpokládati, že uchazeči, kteří bez vážných důvodů odmítají osídlení na usedlostech jim nabídnutých, nemají vážného úmyslu na půdě hospodářiti a bylo by nuceno z dalšího osídlení na zkonfiskovaném zemědělském majetku je vůbec vyloučiti.

Zase radostná zpráva od Hulečských. Na svatbě Toničky Horové a br. nadpor. Jaroslava Hovorky, volyňského důstojníka ze západní armády, sebráno bylo na Malýnský fond 5920 Kčs. Přejeme hodně štěstí a upřímně děkujeme. Sbírkou provedl por. Vojtěch Hovorka, který současně oslavoval návrat své paní z Volyň. I jemu děkujeme.

Z naší soutěže

Shledání

Plnými proudy vniká jarní vítr do dveří a otevřeného okna a přináší vůni půdy a rašících pupenců. Slunce zlatí hebké, ochmýřené listy velké lípy, která stojí v květináči na okně. V těchto dnech právě rozkvetla a její velké, úbělově bílé květy s oranžovými středy průsvitnější a zdají se zachvívatí rozkoši pod doteky slunečních paprsků.

Jiří připravuje na dvoře koně a svým, hlubokým hlasem zpívá:

To jsou koně, vraný koně,
to jsou koně mí.

Zadělávám na chléb, poprvé v novém domově a obřadnými kroky chodím kolem díže. Klid a mír spočívá na všem a já si znovu uvědomuji sladkost domova a téměř se protahuji vnitřní blažeností, jako ta kočka na peci, která na mě mžourá potměšile očima, jako by chtěla říci:

„Vidíš, ty hloupá, tolik jsi se toho bála a tak dobře nám tu oběma je.“

„I mlč, Cíčo,“ říkám jí. „Vždyť i ty jsi se netvářila právě spokojeně, když jsme odjížděly spolu z Volyně.“

Pojednou mizí mi před očima sluncem a jarním vzduchem rozjásaná světnice nového domova, rozplývá se hlas mého muže a já znovu prožívám ten poslední den tam daleko na Volyni. Znovu cítím tu trpkou směs radosti i smutku, touhy i stesku, strachu z neznámé budoucnosti i štěstí. Však již jsme již ani nevěřili, že ten den jednou přijde. „Vždyť je to jen pohádka, kterou nás konejší,“ říkali jsme si. „Vždyť celá česká zem na západě je jen ilusí, ilusí je i můj muž, kterého jsem moře dnů a měsíců neviděla.“

Opět vidím před sebou světnice statku, ve kterých jsme tak dlouho žili. Znovu jimi procházím a otevírám dveře jedny po druhých. Okna zbavená záclon zejí na mně jako otevřené rány a na zdích šklebí se temná místa, kde visely obrazy.

Něžně dotýkám se předmětů, které zde zanechávám a které vypravují o dnech navždy uplynulých. Tato zelená, široká kamna stavěl v první dny po svatbě můj Jiří. Pro kachle jel tehdy až do Kvasilova. Také tento těžký, dubový stůl zrobil Jiří, i trnož jedné zimy umně vyřezal. Oknem pokukují dovnitř dvě velké hrušně, které Jiří zasadil v den naší svatby. A v této světnici stála kolébka našeho malého synečka, kterého táta neviděl a již neuvidí. Buclatým, dvouletým prstíčkem ukazoval vždy na fotografii stojící na prádelníku a říkal: „Táta, táta.“ A nyní spí daleko v cizí zemi, na bílém hřbitůvku na vrchu a lípa ho v létě zasypává svou vůní a na podzim slzami spadlých listů.

Znovu slyším netrpělivé ržání koní na návsi a vidím sousedy, seskupující se kolem vozů, vysoko naložených našimi zavazadly, pytlí a peřinami. Měla jsem tehdy jásat štěstím a zachvívatí se nedočkavostí, co jsem však vpravdě se tu dobu cítila? Ať jsem dělala cokoli, neustále vnímala jsem podivnou, tupou bolest v srdci.

Vpravdě zkrušeny jsme byly my ženy tehdy téměř všechny. V první řadě jsme se bály. Bály jsme se toho, co nás očekává v té zemi, která byla naší vlastí a o které se nám zdálo, že o nás nestojí. Tento strach cestou, jak jsme projížděli Československem, se rozplýval a mizel v přílivu nadšení, vítání a úsluh, kterých se nám všude dostalo. Jiný strach, hlodavý a neutuchající mi však nechtěl ze srdce zmizeti.

JIRÍ. Jaký bude, až se shledáme? Jak se změnil za ta dlouhá léta, co jsme se neviděli? Jakou mne shledá, až na mě opět pohlédne? Slyšela jsem, jaké jsou české ženy a dívky hezké a milé, jak se dovedou kouzelně smáti a krásně oblékati.

Znovu vyndávám zrcátko a kriticky pohlížím na své hladce učešané tmavé vlasy, snědou tvář i hnědé oči, o kterých Jiří kdysi říkal, že jsou jako studánky, ve kterých své srdce utopil.

Věřila jsem dříve, že jsem hezká, nyní jsem však nalézala na sobě plno chyb. Ústa příliš široká, pleť příliš snědá, ty dvě vrásky u očí by také nemusily být a ty ruce: tvrdé a zmozolené, jak se rvaly s půdou, snad ani již hladiti nedovedou.

Tři roky jsme byli s Jiřím spolu, tři roky jsme byli šťastni. Jiří pracoval v polích a svázel obilí do stodoly a já jsem mu statečně pomáhala. Když se měl narodit malý Jiříček, byl konec všemu.

Jako lavina šířilo se to tehdy po celé Volyni: „Odhodte kosu a vezměte do ruky zbraň a vzhůru k Rusům, proti Němcům.“ I můj Jiří odešel jednoho dne ode mne s puškou na rameni. Ještě dnes vidím jeho postavu, jak se vzdaluje po cestě dolů, mezi stromy, jak se otáčí znovu a znovu.

Celou cestu z Volyně až do Čech jsem byla jako bez duše. Téměř jsem nevnímala svého okolí, nevnímala si kraj, kterými jsme projížděli a jen mechanicky odpovídala na otázky a pomáhala družkám, které měly děti. Jiří, Jiří... skandoval vlak a já jsem si říkala: „Tam vpředu mě očekává jeho náruč, nebude však jeho objeti mraziti?“

Čím více jsme se blížili k místu určení, tím více jsem se utvrzovala v přesvědčení, že mě v Zatici čeká veliké zklamání, že není možno, aby se Jiří ve svém vztahu ke mně po tolika letech odloučení nezměnil, že není možné, aby na něho nezapůsobily líbezné ženy, které mu jistě přišly do cesty.

Tak jako stokrát dříve, znovu klnula jsem ve své duši válce, která toto vše zapříčinila. „Vim, že mě již přestal mít rád,“ říkala jsem si hořce. „Neboj se však, Jiří, nebude se ti vtírat. Budu hrdá a svá, neponížím se tolik, abys se mohl domnívat, že žebrař o tvoji lásku, a o city ze soucitu nebo z povinnosti nestojím.“

Žel, neuvědomila jsem si, že takovéto myšlenky, sebe tajenější, se prozradí, byť i jen tónem hlasu, či pohledem, že vtiskují ráz našemu jednání, které přestává být volným a přirozeným a stává se spoutaným a ochromeným. Tak se stalo, že naše shledání stalo se mojí vinou jiným, než jsme oba doufali.

Do Zatce přijela jsem jako raněný pták.

Nikdy nezapomenu na volání a hudbu, která letěla našemu vlaku vstříc, na ten zmatek, jásoť, slzy a smích a opět slzy. Zprvu mi vše splývalo před očima a já měla jen dojem rozvlněného moře hlav. Vzpamatovala jsem se, až když mě Jiří snášel v náruči z vlaku dolů.

Zatínala jsem rty, abych nevykřikla, neboť toto byl opravdu Jiří, živý a zdravý, ten Jiří, kterého jsem naposled viděla před čtyřmi roky, či tomu je již tisíc let, kdy jsem ho viděla opírajíc se zhrouceně o vrátka, když odcházel s puškou na rameni po cestě mezi jabloněmi vstříc neznámému osudu. „Kdybych utíkala, ještě bych ho doběhla,“ říkala jsem si tehdy zoufale, když mizel v ohybu cesty.

Nyní zírám na něho, na jeho tvář, která je hubenější a starší, na šedivé nitky, které se objevily v jeho vlasech, na cizí rýhu u rtů, která tam dříve nebyla.

Toužila jsem ztlutit se mu do náruče jako ptáče po dlouhém blouzení, místo toho však jsem se chovala téměř chladně, jako bych měla v prsou vše zmrazené. Snad tu i působila únava po cestě a nevyspaní, nevím. Jiří na mne zíral s bolestným překvapením a já chtěla zachránit situaci, vztáhla jsem ruku. Jakmile jsem se však dotkla jeho levice, ihned jsem ruku utrhla zpět, jako bych se byla popálila a se zděšením jsem pohlížela na jeho dlaň, na které mu zbyly pouze dva prsty a ostatní byla velká, fialová jizva.

„Ta vypadá, vid?“ řekl Jiří tiše. „Nedivím se ti, že si ji ošklivíš. Ty ostatní prsty jsem nechal v dukelském průsmyku, Liduško. Nyní si již musíš na ni zvyknouti, na takovou, jaká je.“

„Ach, ne, ne, neošklivím si ji, co to říkáš,“ vykřikla jsem a přitiskla rty na tu ubohou, zmraženou ruku.

Však něco již vstoupilo mezi nás a dělilo nás jako hradba, přes kterou jsme nemohli k sobě.

Přijeli jsme do Podbořan na statek, na kterém již Jiří hospodařil. Tam mě prováděl celou usedlostí, velikým sadem, plným starých, košatých stromů, který jsem si hned zamilovala. Vykládal mi o pracích, které zde již udělal, o tom, co hodlá podniknouti a o pracích, které nás v nejbližší době očekávají.

„Začneme znovu, Liduško, od začátku a lépe,“ říkal a rukou opsal kruh ve vzduchu, jako by chtěl ten kraj vzít do náruče. Byl srdečný a pozorný a já jsem se snažila být milá a veselá, při tom jsem však myslila pouze na jedno: „Ne, nemá mě již rád, to není ten dřívější Jiří. Zapomněla jsem, že všechny ty bědy, které prožil, všechny ty obrazy bolesti a muk, které na frontě

Služba krajanům - reemigrantům

Krajané vracějící se — namnoze po mnoha generacích — do vlasti, jsou náhle, bez přechodu a bez přípravy, přesazeni do nového prostředí, v němž platí jiné právo a jiný právní řád než v dosavadních jejich bydlištích. Tato okolnost má pro většinu reemigrantů časté nepříjemnosti spojené mnohdy s citelnými hmotnými újmami; bude trvat dlouho, snad po celou první generaci, než tyto potíže budou zmírněny a poznenáhlu odstraněny.

Chceme dnes obrátit pozornost krajanů k otázce, jak jest možno vyvarovat se škodám, které hrozí každému z reemigrantů, který začíná ve vlasti praktickou činnost jako zemědělec, živnostník neb obchodník.

V ČSR předpisuje právní řád i praxe daňových úřadů, aby každý výdělečně činný jedinec vedl řádné účetní záznamy o své činnosti, aby ke konci roku zbilancoval výsledky své práce a aby předložil berní správě daňová přiznání. Nedostojí-li této své povinnosti buď vůbec neb přesně dle platných předpisů, které jsou četné a pro neodborníka velmi složité, jest v nebezpečí, že bude stíhán, neb že budou mu daně a dávky vyměřeny dle volného uvážení úřadu, často k neprospěchu poplatní-

kovu. V daňovém a poplatkovém právu jsou četné lhůty, jichž nedodržení má podobné následky, někdy kromě toho i citelné peněžité pokuty.

Každý z osídlenců má v dnešní době četné záležitosti, které jsou vyřizovány veřejnými úřady, ve většině případů nalézajícími se mimo jeho bydliště. Sepisování podání těmto úřadům a intervence u nich, přehled nařízení i zákonů přímo se dotýkajících zájmů reemigrantů, evidence lhůt atd., jsou věci jednak tak nákladnou, jednak vyžadující speciálních odborných vědomostí, že není jich možno vyžadovati ani od laiků vyrostlých v dnešním právním řádu!

Vedena jsouc snahou, ušetřiti reemigrovaným krajanům zbytečné nepříjemnosti a chrániti je před zbytečnými výdaji a ztrátami, rozhodla se redakční rada tohoto časopisu podniknouti akci, jejímž účelem a cílem jest pomáhati krajanům přes tyto překážky, jejichž závažnost a důležitost nelze podceňovati.

Chceme umožniti krajanům zařízení jednoduchého, ale všem potřebám praktického života i úředním předpisům vyhovujícího účetnictví, obstarati ve-

dení tohoto účetnictví i sestavení každoroční bilance, vyhotovení daňového přiznání a vyřizování všech nutných porad a informací v těchto věcech.

Můžeme zprostředkovati i pravidelné měsíční zprávy, které za nepatrný poplatek 40—50 Kčs měsíčně budou každého zájemce informovati o nových zákonech a nařízeních, upozorňovati na lhůty a termíny, podávati zprávy o aktuálních otázkách hospodářských i právních, odpovídati na speciální dotazy a pod.

Jedná se o široce založenou akci, o jejímž významu pro každého jednotlivce není třeba ztráceti dalších slov. Doufáme proto, že náš popud nalezne pochopení u všech našich reemigrovaných krajanů, kteří budou hojně těchto možností používat.

Prosíme, aby každý, kdo má zájem o tuto službu, obrátil se na redakční radu našeho časopisu (s rukámí Dra Ot. Ševčíka), která zařídí pak sama vše potřebné.

Cvrčovice. Dostala se mi náhodou do rukou Věrná stráž ze dne 16. dubna t. r., kde jsem žádan, abych udal svou adresu za účelem vyzvednutí zaopatřovací platů. Děkuji Svazu Čechů z Volyně za péči a pomoc mi prokázanou. Chtěl bych však při této příležitosti zdůrazniti, že jsem starým legionářem z 1. odboje, 3 roky jsem bojoval pro osvobození naší drahé vlasti. V druhé válce jsem ztratil syna, který byl v RA od r. 1941 a druhý přišel o zdraví ve Svobodově armádě. Třetí syn s rodinou byl zavražděn Němci na Volyni.

Jsem již přes měsíc ve vlasti. Já ani můj syn nejsme dosud osídleni. Nestěžoval bych si, ale věřte mi, srdce mi může puknout žalem, když vidím, že na našich českých státech se dosud roztahují Němci — naši největší vrahové a nepřátelé.

Josef Kendík.

Ivanice ve vlasti. Zájezdem do Meclova a na Horšovotýnsko navázali jsme čilé styky s Ivanickými, kteří tvoří malý ostrůvek volyňského bratrstva na západě. V posledním dopise zasláném bratru Duškovi oznamují radostnou zprávu a překvapení. „Naši přijeli na Velký pátek, znenadání, jako když hrom udeří. Přišli všichni a tak jsme měli dvoje svátky najednou. Jedině tragická smrt sestry Kroupové kalí nám naši radost. Bratře, dejte do Věrné stráže, jak se zde u nás vše změnilo. Přesto, že nebylo to u nás nejhorší, naši chlapi za pomoci rodičů a manželek se úplně změnili. Kalíšků ubývá, všichni hledí si práce, pracují s chutí a ani byste to u nás nepoznal. Každý máme kolem sebe kupu dětí, ženy si nás hledí a je nám, jako bychom se teprve oženili. Zaplat Bůh, že jsme se jich dočkali.“ J. Vokáč.

viděl, vtiskly pečet do jeho duše a ztvárnily ji do jiné podoby. Nyní se stydím za všechny ty sobecké a malicherné myšlenky, tehdy však jsem úpěla v srdci: „Ach Jiří, Jiří, což všechna ta léta odloučení zavála cestu lásky, která vedla od tvého srdce k mému? Při tom jsem si uvědomovala, jak se chovám podivně a nemotorně, nemožla jsem si však pomoci. A zatím Jiří, jak nyní vím, si říkal:

„Odvykla mi, samozřejmě, zapomenla na mne. To již není ta moje dřívější Liduška, to již není její upřímné, vroucí chování, ani ty oči se mi nezdají býti tak čisté, jako dříve. Jako by něco přede mnou skrývaly. A jak utrhla svoji ruku z mé, když mě zmrazení viděla. Jak se jí hrůzou a ošklivostí rozšířily oči.“

Tak jsme se oba v nitru mučili, zárlivě však střežíce jeden před druhým své myšlenky. A pak přišel večer a my jsme seděli ve světnici u kamen, neboť bylo chladno.

Vypravovali jsme si o všem, co jsme každý v době odloučení prožili a já jsem se znovu rozehvívala vzpomínkami na dny, kdy jsem sama, jen se starým kočím Ivanem zápasila na Volyni s půdou, na dny, kdy přišli Němci a drancovali naše statky, na hrůzu před blížící se frontou. Slzy nám oběma kanuly po tvářích, když jsem vypravovala o malém Jiříčkovi a o lípě, která střeží jeho malý hrobeček. A když pak Jiří mluvil, tu mi defilovali před očima zákopy, kde zarostlý a vyčerpáný, se svými druhy týdný strádal, viděla jsem kraje plné bezedného bláta, ve kterém se brodil,

viděla jeho umírající kamarády i zraněné, kopyty do země bijící koně. Zdálo se mi, že slyším to neustávající svištění smrtických střel, tu strašlivou symfonii dopadajících granátů.

Hovořili jsme, avšak neustále něco cizího a číhavého tkvělo mezi námi. Náhle, neuvědomujíc si ani co činím, vtáhla jsem ruku a prohrábla Jiřímu kaštanové vlasy nad čelem, tak, jak jsem často činila v prvních dobách našeho manželství, řkouc: „Stále ti padají ty vlasy do čela.“ A tu pojednou ta hradba mezi námi se zbroutil. Vyskočili jsme a jinýma, citem prochvělýma očima jsme pohlédli na sebe.

„Konečně tě nalézám, ty moje,“ řekl Jiří dojatě, vzal mě do náruče, jinak, ach docela jinak, než tam v Zatci na nádraží, a polbil mě na oči, které se mi zalily slzami štěstí.

Zdálo se mi, že celá místnost pojednou zazářila, že kolem poletuje pták ohnivák, že slyším vyzvánění jitrní zvonky. Teprve v tomto okamžiku jsem se po dlouhých letech opravdu shledala se svým mužem.

Vzpamatovala jsem se ze vzpomínek a pohlédla na kočku, jejíž oči na mne zářily s pece jako dva živé smaragdy.

„Ach, ty Čičo, máš pravdu, byla jsem tehdy opravdu bláhová.“

Ríkám to, při tom se však šťastně usmívám, neboť Jiří venku dále opěvuje svoje vrané koně, vlahý, dubnový vzduch vniká do oken pln vůně a příslibů a vzádu táhnou se naše pole jako rozevřená boží dlaň, čekající nedočkavě na náš pot a naše mozoly.

Život je přec jen krásný.
Jiřin 12. IV. 1947 Marie Čaplová.

SMĚRNICE

k provádění § 8 zákona ze dne 19. prosince 1946, č. 255 Sb., o příslušnicích československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození.

Podle ustanovení § 8 zákona č. 255/1946 Sb. mohou uplatnit práva podle tohoto zákona jen osoby, kterým vydá ministerstvo nár. obr. osvědčení o účasti v národním boji za osvobození.

Osvědčení vydá ministerstvo národní obrany jen na žádost oprávněné osoby. Žádost je nutno podati na úředním tiskopise ministerstvu národní obrany, kancelář čs. legií, Praha XIX, Solinova 1 (kancelář čs. legií, referát pro Slovensko, Bratislava) buď přímo nebo podle uvážení žadatele prostřednictvím organizace sdružující účastníky národního boje za osvobození.

Tiskopis žádosti se skládá z obalu s poučením a z vložky I (prohlášení), které jsou společné pro všechny způsoby účasti v národním boji za osvobození a které tedy vyplní každý žadatel. Mimo to vyplní každý žadatel příslušnou vložku, určenou pro ten způsob účasti na národním boji za osvobození, o němž svou žádost o vydání osvědčení opírá, po případě několik vložek, opírá-li žádost o osvědčení o několik způsobů účasti v národním boji za osvobození (na př. partyzán a pol. vězeň).

Z vložek jsou vložka:

A, pro osobu, která sloužila v československé armádě v zahraničí,

B, pro osobu, která sloužila ve spojenecké armádě,

C, pro osobu, která sloužila v první československé armádě na Slovensku,

D, pro osobu, která byla československým partyzánem.

E, pro osobu, která se zúčastnila odboje domácího nebo zahraničního,

F, pro osobu, která se zúčastnila povstání v květnu 1945,

G, pro osobu, která byla československým politickým vězněm,

H, pro osobu, která byla československým dobrovolníkem ve Španělsku,

Ch, pro osobu, která byla příslušníkem stráže obrany státu.

Při koupi tiskopisů žádosti nutno uvést o jaké účastenství v národním boji za osvobození jde, aby mu mohla být příslušná vložka zaslána.

Tiskopisy žádosti s příslušnými vložkami lze koupiti u:

a) Sdružení československých zahraničních vojáků, Praha II, Legerova 22, b) Svazu národní revoluce, Praha II, Revoluční 7, c) Sdružení českých partyzánů, Praha II, Revoluční 7, d) Svazu politických osvobozených vězňů, Praha XII, Italská 36, e) Svazu slovenských partyzánů, Bratislava, Rybné nám., f) Svazu vojskov slovenského Národního povstania, Bratislava, ul. Červené arm., g) Svazu oslobodených politických vězňů, Bratislava, Sedlářská 7, nebo u odboček těchto organizací.

Tiskopisy lze zakoupiti též přímo u ministerstva národní obrany — Kancelář čs. legií (Kancelář čs. legií — referát pro Slovensko, Bratislava).

V zájmu žadatelů se doporučuje, aby žádosti podávali prostřednictvím příslušné organizace, sdružující účastníky národního boje za osvobození.

Nové výkupní ceny zemědělských výrobků

(„Obrana lidu“, 1. 4. 47.)

J. Ďuriš oznámil v rozhlasovém projevu, že vláda určila tyto nové ceny zemědělských výrobků:

O obilninách se zvyšují ceny pšenice a sladovnického ječmene. Ceny pšenice se zvyšují z dosavadních 360 Kčs o 40 Kčs. Jakostní třídy zůstanou zachovány. Za tuto cenu se bude vykupovat i pšenice ze sklizně 1946, pokud bude odevzdána nad kontingent. Cena pšenice se zvýšila i proto, že na kontingent se odevzdávalo při stejné ceně žito a pšenice více žito než pšenice, což se dříve nedělo a co teď porušovalo vyživovací plán. Ceny první jakosti sladovnického ječmene se zvyšují z dosavadních 360 Kčs na 410 Kčs a ceny při druhé jakosti se zvyšují z 341 Kčs na 371 Kčs.

Ceny cukrovky se zvyšují z dosavadních 60 Kčs na 62 Kčs v té formě, že k dnešní ceně 60 Kčs rolníci dostanou zadarmo semeno, což

znamená asi 2 Kčs na 1 q řepy. K tomu ještě řepaři obdrží bezúročnou půjčku 300 milionů korun.

Ceny bramborů bělomasých se zvyšují z dosavadních 67 Kčs na 85 Kčs, ceny žlutomasých bramborů se zvyšují z dosavadních 77 Kčs na 100 Kčs. Ceny průmyslových bramborů se zvyšují při 1 kg škrobu z dosavadních 3.70 Kčs na 4.70 Kčs.

Ceny stonkového lnu se zvyšují z dosavadních 480 Kčs o 60 Kčs za 100 kg.

Ceny řepky se zvyšují z dosavadních 771 Kčs na 850 Kčs.

Ceny zateckého chmele se zvyšují na 4000 Kčs až 5000 Kčs, ceny roudnicko-ústeckého na 3800 až 4800 Kčs, ceny tršického a dubského chmele na 3600 až 4600 Kčs.

Výkupní ceny prasat se určují takto: a) váhová třída do 50 kg 20.50 Kčs, b) váhová třída od 50 do 70 kg 23 Kčs, váhová třída od 70 do 100 kg 29 Kčs, d) váhová třída nad 110 kg 32 Kčs.

Ministr zemědělství pravil dále: Toto nové zvýšení cen znamená nové zlepšení cen zemědělských výrobků asi o 1½ miliardy korun. K tomu nutno připočítat ještě nedávné zvýšení cen olejnin, cukrovky, bramborů, což spolu činí také zhruba 1 miliardu. Přitom státní pokladna musí obstarat ještě zvýšení cen obilnin, co dosud bylo přes 1 miliardu na zajištění starého hrazeno ze zvýšení cen cigaret. Současně děláme opatření na zajištění a zlevnění krmiv z ciziny asi o 500 milionů Kčs. Toto vše znamená spolu kolem 4 miliard pro naše zemědělce přímo v zlepšených zemědělských cenách a to bez toho, aby ceny potravin pro spotřebitele byly zvýšeny. Trojitě ceny v zájmu rolníků do 20 ha byly zachovány u bramborů, obilí, chmele a kromě toho u dobytka se zachovají srážky nad 50 ha. Současně však vláda na návrh ministerstva zemědělství přijala svorně zásadu, že jednotná zemědělská daň bude tak řešena již tohoto roku, aby byly hájeny zájmy drobných a středních rolníků, to znamená rolníků do 20 ha. Pak trojitě ceny přestanou.

Výlučně pro zemědělce se snížily ceny pohonných hmot, strojů, hospodářských náradí atd. asi o 550 milionů Kčs. Kromě toho se snížily přímo pro zemědělce a dělníky ceny pracovní obuvi a pracovního oděvu asi o 700 milionů Kčs. K tomu nutno připočítat i 770 milionů Kčs, které byly dány na pomoc rolníkům umělými hnojivy. Zemědělci dále přímo získají i ze snížení ostatních cen průmyslových výrobků a potravin. Mimo to nepřímo zemědělci získají i tím, že zlevnění cen potravin zajišťí větší a bezpečný výkup zemědělských výrobků, které po prvé v našich dějinách se určují najednou předem. A při tomto snižování cen průmyslových výrobků, nejen, že se nesnižují současně i ceny zemědělských výrobků, ale opačně, zvyšují se.

Volyňský studentský domov v Žatci. Péči Kruhu přátel volyňských Čechů existuje již v Žatci domov volyňské studující mládeže, jež se nachází v Žatci. Nádražní schody 199. Domov má svoje vlastní vedení, v jehož čele stojí br. Alex. Horák, stud. hosp. školy a br. Fiala, stud. gymnasia. Chovanců zatím 5. Přijetí mohou být ještě 4. O osudu budovy, která byla pro tento účel zajištěna, podáme příležitostně zprávu, která znovu osvětlí poměry, iaké v Žatci jsou a jaký je ve skutečnosti poměr k Volyňským.

Malý OZNAMOVATEL**Volná místa**

Jaroslav Münzberger, statkář (staří manželé), Buková, p. Hluboš (u Příbrami) nabízí místo bezdětným manželům z Volyně ve svém statku. Nejraději starší manželé. Mohla by to však být i rodina s dětmi, invalida nebo vdova. Jde o práci v zahradě a o pomoc v domácnosti. Dále by se mohla usadit jedna rodina ve dvorci o samotě v polích, zaříditi drábežárnu, nebo si propachtovati i přilehlé pozemky.

Kdyby se vyskytla i početnější rodina a chtěla hospodařit raději ve vnitrozemí, mohl by jim pronajmouti svůj statek se čtyřiceti-padesáti ha a s právem pozdějšího výkupu.

Kdo by měl o tato místa zájem, necht' se ohlásit na uvedenou adresu.

Obec Schönbach-Zdislava, p. Zibřidice, okr. Jablonné v Podještětích hledá: 1 koláře, 1 obuvníka, 1 instalátora-klempíře. Pro všechny tři řemeslníky jsou v místě dílny a domky se zahradou.

Hledáme

Josef Urban, rolník, Fušštejn č. 92, okres Krnov, Slezsko, hledá Marii Vrbovou a její tři děti, Slavínu, Vaška a Josefa, pocházející z Českých

Novošulek, okr. Korochoy. Kdo jmenované zná, necht' je na tuto zprávu upozornit.

Vladimíra Kelnera s rodinou z Budky Hubinské hledá Marie Daniluková, Kolodruky č. 7, okr. Most.

Kdo zná Jana Kučera, jeho syny, po příp. vnuky ze Straklova na Volyni, okr. Dubno, a ví, kde se nyní nacházejí, necht' laskavě sdělí zprávu na adresu: Bohumil Kačer, Zastávka u Brna č. 170.

Josefa Kohoutová, Horní Litvínov u Mostu, ul. Eisenhewera 200-1, hledá Evženil, Milenku a Jiřinku Kohoutovou z kolonie Vysoká u Žitoměru. Kdo zná jejich místo pobytu, necht' to laskavě oznámí na uvedenou adresu.

Příbuzným Ladislavy Řehákové oznamujeme, že tato přijela transportem z Dubna neb Rovna a nyní se nachází v Zemském ústavu pro choroby duševní a nervové v Praze VI, u Karlova č. 10.

Hledáme. J. Vokáč, Meclov p. loco, bratra Karla Vokáče z Moldavy. Má pro něj usedlost. Alex. Zalob, Světlce 28, p. Teplice-Šanov, hledá bratra Vlad. Cendelína z Moskovštiny. — Anna Kulhavá hledá Marii Němcovou ze Zálesí a Konstantina Krivického z Chreniky, přsl. čs. jednotky v SSSR. Zprávu: Protojerej Kratuk, Žatec,

Leninova 26. — Miroslav Svoboda, Okounov 4, p. Perštejn n. O., hledá Lidii Svobodovou, roz. Kulhavou ze Zdobunova.

Seznámení. Vdovec 55letý, který byl v Americe maj. hospodářství, hledá upřímnou ženu do padesáti let třeba s dítětem. Pište: Věrná stráž, Zatec. Značka „Naši“.

Dary na Malinský fond. Na popud bratra Vlad. Vorla na svatbě Josefa Kelnera a Líbuše Zárybnické věnováno bylo 1990 Kčs. Jaroslav Baťa z Odrovic věnoval 800 Kčs. Stalinovy závody v Hor. Litvínově věnovaly 1000 Kčs. Dárčům vřele děkujeme a prosíme o následování. Při každé příležitosti pamatujte na Malinský fond!

Z Malinského fondu vyplaceno. Od posledního kvitování vyplatil na poukaz Svazu Čechů z Volyně Malinský fond Kruhu přátel volyňských Čechů na podporách 25.700 Kčs potřebným vdovám, sirotkům a studentům.

Připravujte se všude k návštěvě valné hromady Svazu Čechů z Volyně 11. 5. 1947 a k návštěvě výstavy Volyňští v odboji a budování v Žatci 4.—15. května 1947.

**TISKOPISY
KNIHY
ČASOPISY**

Kníhtiskárna

SVOBODA
POBOČNÝ ZÁVOD ŽATEC

Telefon číslo 374

V Žatci, kde se budete cítiti jako doma:

RESTAURACE

JOSEF TABULKA »U POŠTY«

Žatec, Masarykova 351 - Telef. 593

Snídaně, obědy, večeře, vyleželé pivo, výběrné likéry, pokoje k přenocování

Až budete v Žatci, nezapomeňte přijít mezi své

Odborné opravy všech druhů radiopřijímačů

provádí

Boh. Cibuš

národní správce

ŽATEC

Dvořákova ulice číslo 29-26 (za divadlem)

Vína a likéry

nejlepší jakosti nakoupíte u fy

M. Mathes

ŽATEC,

Nádražní schody

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz CzV nákl. Družstva „Domovina“. Odpovědný redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce: Zatec, Šafaříkova ul. 1646/50, telefon 365. Administrace: Zatec, Nádražní schody 199, telefon 628. Administrátor J. Dušek. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon 374 a 390. Používání novinových známek povoleno ředitelstvem pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gze-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Zatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Zatec.